

Bezdůvodné obohacení ve smyslu § 243 zák. práce

Institut bezdůvodného obohacení podle ustanovení § 243 zák. práce má subsidiární povahu. Právní vztah může být podle tohoto ustanovení posouzen, jen jestliže nárok nevyplyvá z jiného zákonného ustanovení. Nárok z odpovědnosti za bezdůvodné obohacení může být opodstatněn pouze tehdy, jestliže povinnost vydat přijaté plnění neupravuje jiný právní titul.

Institut bezdůvodného obohacení podle ustanovení § 243 zák. práce má subsidiární povahu. Právní vztah může být podle tohoto ustanovení posouzen, jen jestliže nárok nevyplyvá z jiného zákonného ustanovení. Nárok z odpovědnosti za bezdůvodné obohacení může být opodstatněn pouze tehdy, jestliže povinnost vydat přijaté plnění neupravuje jiný právní titul.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 2113/2001, ze dne 17.7.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce K. c. Š., zastoupeného advokátem, proti žalovanému V. H., zastoupenému advokátem, o 286.584,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha - východ pod sp.zn. 6 C 54/2000, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. září 2001 č.j. 23 Co 282/2001-71, tak, že rozsudek Krajského soudu a rozsudek Okresního soudu Praha - východ ze dne 15. února 2001 č.j. 6 C 54/2000-42 (s výjimkou výroku, kterým byla žaloba zamítnuta) se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací Okresnímu soudu Praha - východ k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 286.584,- Kč s 12% úrokem od 1.3.2000 do zaplacení. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že je příspěvkovou organizací Ministerstva zahraničních věcí, která je "napojena" na státní rozpočet "formou příspěvků na investiční výstavbu poskytovaných jako tzv. systémové dotace" a jejíž provoz je v plném rozsahu hrazen z příjmů z vlastní činnosti, a že žalovaný je jeho zaměstnancem, který u něj do 7.9.1999 působil jako ředitel. Žalovaný jako ředitel žalobce vydal dne 25.8.1998 Vnitřní mzdový předpis č. 50/98 pro odměňování zaměstnanců žalobce a podle tohoto mzdového předpisu postupoval nejen při odměňování zaměstnanců, ale i sebe jako ředitele. Odměňování ředitele žalobce se však řídí "předpisem č. 3/95 ze dne 1.3.1995 - Pravidly pro utváření mzdy ředitele organizace", které vydalo Ministerstvo zahraničních věcí jako orgán nadřízený řediteli žalobce. Žalovaný podle Vnitřního mzdového předpisu č. 50/98 rozhodl a podle jeho rozhodnutí mu byla vyplacena záloha na roční odměnu za rok 1998 ve výši 76.884,- Kč, roční odměna za rok 1998 (její doplatek) ve výši 83.700,- Kč, záloha na roční odměnu za rok 1999 ve výši 70.200,- Kč, věrnostní odměna za rok 1997 ve výši 27.900,- Kč a věrnostní odměna za rok 1998 ve výši 27.900,- Kč. Vzhledem k tomu, že "zahrnutí" ředitele do vnitřního mzdového předpisu je v rozporu s ustanovením čl. 3 bodu 11 "Platového řádu MZV č.j. 241.657/93 ve znění pozdějších změn", podle něhož rozhoduje o platu ředitelů podřízených organizací Ministr zahraničních věcí, bylo žalovanému plnění v celkové výši 286.584,- Kč vyplaceno neoprávněně.

Žalovaný namítal, že Vnitřní mzdový předpis č. 50/98 byl vydán se schválením náměstka Ministra zahraničních věcí JUDr. J. W. a že jím nedošlo k porušení obecně závazných právních předpisů. Žalovaný byl při svém rozhodování v dobré víře, že Vnitřní mzdový předpis č. 50/98 byl řádně schválen, a v dobré víře také přijal částky, jejichž vrácení žalobce požaduje.

Okresní soud Praha - východ rozsudkem ze dne 15.2.2001 č.j. 6 C 54/2000-42 žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci 286.584,- Kč s 12% úrokem od 17.3.2000 do zaplacení a na náhradě nákladů řízení "na hotových výlohách zaplaceného soudního poplatku 11.464,- Kč a za právní zastoupení 36.300,- Kč, tyto k rukám J. N.", a zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zaplacení úroku z prodlení za dobu od 1.3.2000 do 16.3.2000 "včetně z částky 286.584,- Kč". Z provedených důkazů zjistil, že rozhodnutím Ministra zahraničních věcí č. 2 ze dne 5.2.1995 č.j. 226.230/95/FO byl ke dni 1.3.1995 zřízen žalobce "jako podřízená příspěvková organizace v působnosti MZV ČR" s tím, že "toto zařízení se podřizuje vrchnímu řediteli provozní sekce", že žalobce je "napojen" na státní rozpočet "formou příspěvků na investiční výstavbu, poskytovaných jako tzv. systémové dotace", a že "dle platného organizačního řádu MZV ČR" rozhoduje o platovém zařazení ředitelů podřízených organizací ministr, který svoji pravomoc ohledně žalovaného přenesl na vrchního ředitele provozní sekce (a nikoliv na náměstka ministra). Žalovaný, který působil u žalobce do 7.9.1999 jako jeho ředitel, vydal dne 25.8.1998 Vnitřní mzdový předpis pro odměňování zaměstnanců organizace K. c. Š. č. 50/98, který je neplatný "minimálně v ustanovení, kterým je upravován plat ředitele této příspěvkové organizace". Protože rozhodování o platu ředitele žalobce příslušelo podle "platného organizačního řádu MZV ČR" pouze ministrovi, který svou pravomoc "svěřil" vrchnímu řediteli provozní sekce ministerstva, platil "ohledně mzdy" ředitele žalobce i po vydání Vnitřního mzdového předpisu č. 50/98 "předpis č. 3/95", neboť žádné jiné rozhodnutí ministra nebo pověřeného vrchního ředitele provozní sekce nebylo vydáno; okolnost, zda Vnitřní mzdový předpis č. 50/98 byl schválen náměstkem ministra JUDr. J. W., je nerozhodná, neboť žalovaný i námětek JUDr. J. W. si "museli být vědomi, že náměstkovi ministra rozhodování o mzdě ředitele zřízené organizace nepřísluší". Z čl. 11 Vnitřního mzdového předpisu č. 50/98 navíc vyplývá, že ředitel žalobce mohl rozhodovat pouze o odměnách zaměstnanců na návrh "bezprostředně nadřízených těchto zaměstnanců"; návrh na odměnu pro ředitele žalobce "mohl být dán k odsouhlasení" vrchnímu řediteli provozní sekce, který by o ní rozhodoval v souladu s čl. 3 "pravidel o vytváření mzdy ředitele organizace z 1.3.1995". Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaný nebyl oprávněn "rozhodnout o odměně sám pro sebe", že o výplatě rozhodl v rozporu s "předpisem č. 3/95" a že nemůže důvodně namítat, že by přijal částky, jejichž vrácení se žalobce domáhá, v dobré víře ve smyslu ustanovení § 243 odst.3 zák. práce, neboť "nešlo o mzdové prostředky, které pouze jako zaměstnanec přijímal, ale o finanční prostředky, o jejichž výplatě sám rozhodoval". Soud prvního stupně proto žalovanému uložil, aby žalobci vyplacené částky vrátil, a to s úroky "ve výši "dvojnásobku diskontní sazby stanovené ČNB" od 17.3.2000, kdy se žalovaný ocitl v prodlení s uspokojením nároku žalobce.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 4.9.2001 č.j. 23 Co 282/2001-71 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení 286.584,- Kč s 12% úrokem od 17.3.2000 do zaplacení, a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 36.300,- Kč k rukám advokáta Mgr. M. P. a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Na základě výsledků dokazování před soudem prvního stupně a po doplnění dokazování výslechem žalovaného jako účastníka řízení odvolací soud v první řadě dovodil, že Vnitřní mzdový předpis č. 50/98 je "doplňkem (změnou) pravidel pro utváření mzdy č. 3/95". Z organizačního řádu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 30.7.1993 č. 84500/93 jednoznačně nevyplývá, komu byl žalovaný jako ředitel žalobce podřízen; protože podle čl. 9 organizačního řádu přísluší řediteli provozní sekce řídit a koordinovat činnost žalobce, protože náměstek ministra JUDr. J. W. řídil

rovněž provozní sekci v době, kdy "vznikl" Vnitřní mzdový předpis č. 50/98, a protože Ministr zahraničních věcí neměl výslovně vyhrazeno schvalování vnitřních předpisů, je třeba schválení Vnitřního mzdového předpisu č. 50/98 náměstkem ministra zahraničních věcí považovat za souhlas zřizovatele. Z výsledků dokazování nelze podle názoru odvolacího soudu dovodit, že by žalovaný "vyplácel sám sobě odměny". V čl. 12 Vnitřního mzdového předpisu č. 50/98 jsou přesně a srozumitelně určena pravidla, podle kterých se poskytuje řediteli, obchodnímu řediteli, provoznímu řediteli a technickému řediteli roční odměna, a "samotné vyplacení odměn a jejich výše" záležela jen "na matematickém výpočtu podle výše celkových tržeb, jak je uvedeno v odstavci 1 tohoto článku". Vzhledem k tomu, že zřizovatel Vnitřní mzdový předpis č. 50/98 schválil, byly odměny vypláceny "všem vedoucím zaměstnancům podle výsledků hospodaření". Otázkou platnosti Vnitřního mzdového předpisu č. 50/98 se však odvolací soud "podrobně nezabýval", neboť dovodil, že - i kdyby byl Vnitřní mzdový předpis č. 50/98 neplatný - nelze dospět k závěru, že by žalovaný věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené. Protože další podmínkou pro vrácení plnění z neplatného právního úkonu je podle ustanovení § 243 odst.4 zák. práce, že "takovou neplatnost způsobí výlučně zaměstnanec sám", a protože - kdyby byl Vnitřní mzdový předpis č. 50/98 neplatný - žalovaný v žádném případě tuto neplatnost sám nezpůsobil (neplatnost způsobil i jeho zaměstnavatel, který jej schválil), nemůže jít u žalovaného o bezdůvodné obohacení, které by byl povinen žalobci vrátit. Kdyby byl Vnitřní mzdový předpis č. 50/98 platný, bylo by podle odvolacího soudu nutné se zabývat otázkou dobré víry žalovaného při vyplacení zálohy na roční odměnu za rok 1999, neboť žalovaný si musel být vědom jejího pozdějšího zúčtování. Žalobce by musel v tomto případě prokazovat, že nebyly splněny podmínky pro vyplacení odměny, v tomto směru však "nebyly vznášeny žádné námitky a je zřejmé, že podmínky pro vyplacení ročních odměn za rok 1999 ve smyslu vnitřního předpisu byly splněny". Odvolací soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný není povinen ve smyslu ustanovení § 243 odst.3 a 4 zák. práce požadované plnění žalobci vrátit.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. V první řadě odvolacímu soudu vytýká, že vyslechl žalovaného jako účastníka řízení, aniž by ho vyzval v souladu s ustanovením § 131 odst.1 o.s.ř. ke sdělení, zda s výsledkem souhlasí, a aniž by vzal do úvahy, zda dokazování skutečností, jejichž objasnění sledoval výsledkem žalovaného, lze prokázat jinak. Výpověď žalovaného pak vzal za základ pro závěr, že žalobce v rozhodném období (v roce 1999) nepobíral z rozpočtu zřizovatele žádné příspěvky na svou činnost a ani na mzdy zaměstnanců, ačkoliv tuto skutečnost mohl objasnit dotazem u zřizovatele. Provedení důkazu výsledkem žalovaného jako účastníka řízení navíc bylo v rozporu s ustanovením § 213 odst.2 o.s.ř., neboť jeho výsledkem bylo zásadní skutkové zjištění, které ovlivnilo rozhodujícím způsobem právní posouzení věci. Dovatel dále namítá, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Odvolací soud nejprve posuzoval platnost Vnitřního mzdového předpisu č. 50/98, učinil ve vztahu k tomuto předpisu závěry z hlediska aplikace ustanovení § 1 odst.1 písm.b) zákona č. [143/1992](#) Sb. (ve znění pozdějších předpisů) a posléze uvedl, že se otázkou platnosti tohoto předpisu nezabýval, neboť pro rozhodnutí ve věci - z hlediska užití § 243 odst.3 a 4 zák. práce - to nebylo významné. Při hodnocení dobré víry žalovaného odvolací soud nepřihlédl k tomu, že "stále platí předpis č. 3/95, ze kterého vyplývá, že odměna ředitele žalobce podléhá schválení nadřízeného". Protože si žalobce odměny sám vyplatil, aniž by výplata byla schválena "nadřízeným", nemohl být v dobré víře, že mu byly vyplaceny po právu, a neplatnost takového právního úkonu způsobil výlučně sám. Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. dovolání

přípustné, přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je zčásti opodstatněné.

S námitkou dovolatele, že řízení před odvolacím soudem je postiženo vadou, neboť odvolací soud provedl důkaz výsledkem žalovaného jako účastníka řízení v rozporu s ustanoveními § 131 odst.1 a § 213 odst.2 o.s.ř., dovolací soud nesouhlasí.

Podle ustanovení § 131 odst.1 o.s.ř. soud může nařídít důkaz výsledkem účastníků, jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak a jestliže s tím souhlasí účastník, který má být vyslechnut; to neplatí v řízeních uvedených v § 120 odst.2 o.s.ř. a v řízení o rozvod manželství.

Nařídí-li soud důkaz výsledkem účastníka řízení, aniž by byly splněny předpoklady uvedené v ustanovení § 131 odst.1 o.s.ř., a provede-li posléze tento důkaz, představuje to újmu na procesních právech dotčeného účastníka, k níž došlo v důsledku nesprávného (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) postupu soudu. Z povahy této újmy vyplývá, že se jí může dovolávat jen ten účastník řízení, v jehož procesněprávních poměrech nastala a který má za to, že mu byla znemožněna realizace procesních práv, jež by jinak - kdyby k nesprávnému postupu soudu nedošlo - uplatnil.

V posuzované věci dovolatel spatřuje naplnění vady řízení v tom, že odvolací soud nařídil a provedl důkaz výsledkem žalovaného v rozporu s ustanovením § 131 odst.1 o.s.ř. Tvrzená vada řízení se tedy netýká procesněprávních poměrů dovolatele, ale žalovaného; k uplatnění této vady tedy dovolatel není - jak vyplývá z výše uvedeného - subjektivně legitimován.

Při úvaze, zda postup odvolacího soudu při nařízení a provedení výsledku žalovaného jako účastníka řízení byl nesprávný, je třeba přihlídnout k tomu, že žalovaný byl jako účastník řízení již vyslechnut soudem prvního stupně při jednání dne 15.5.2000, tedy v době před účinností zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, kdy bylo možné (srov. § 131 odst.1 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000) nařídít důkaz výsledkem účastníka, i když s tím nesouhlasil a i když bylo možné dokazovanou skutečnost prokázat jinak. Protože odvolací soud může (srov. § 213 odst.2 o.s.ř.) opakovat důkaz, který byl proveden před soudem prvního stupně (a tedy i důkaz výsledkem účastníka), a protože právní účinky úkonů (včetně úkonu spočívajícího v nařízení důkazu výsledkem účastníků a předpokladů, za nichž bylo možné nařídít tento důkaz), které nastaly v řízení do 31.12.2000, zůstávají zachovány i po 1.1.2001 (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 1. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), mohl odvolací soud zopakovat důkaz výsledkem účastníka, který byl nařízen a proveden za řízení v době před 1.1.2001, i když nebyly splněny předpoklady jinak vyžadované pro nařízení tohoto důkazu s účinností od 1.1.2001 ustanovením § 131 odst.1 o.s.ř.

Podle ustanovení § 213 odst.2 věty první o.s.ř. odvolací soud může opakovat dokazování nebo je i doplnit, nejde-li o rozsáhlejší dokazování a lze-li je provést bez průtahů.

Dovolatel v projednávané věci odvolacímu soudu vytýká, že provedl důkaz výsledkem žalovaného,

ačkoliv jeho výsledkem bylo zásadní skutkové zjištění [o tom, že žalobce v rozhodném období (v roce 1999) nepobíral z rozpočtu zřizovatele žádné příspěvky na svou činnost a ani na mzdy zaměstnanců], které ovlivnilo rozhodujícím způsobem právní posouzení věci. S tímto hodnocením výsledku důkazu výslechem žalovaného před odvolacím soudem nelze souhlasit; skutečnost, že žalobce nepobíral z rozpočtu zřizovatele (Ministerstva zahraničních věcí) žádné příspěvky, vyplývá, jak zjistil soud prvního stupně, již z tvrzení uvedených v žalobě (srov. údaj o tom, že žalobce je "napojen" na státní rozpočet "formou příspěvků na investiční výstavu poskytovaných jako tzv. systémové dotace") a pro rozhodnutí ve věci z hlediska odvolacím soudem zaujatého právního názoru neměla žádný význam. Protože zopakování důkazu výslechem žalovaného jako účastníka řízení nepředstavovalo rozsáhlejší dokazování a bylo je možné provést bez průtahů, nelze odvolacímu soudu důvodně vytýkat, že by postupoval v rozporu s ustanovením § 213 odst.2 o.s.ř.

S dovolatelem lze však souhlasit v tom, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Podle ustanovení § 172 odst.1 zák. práce zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Podle ustanovení § 243 odst.1 zák. práce získá-li zaměstnanec bezdůvodné obohacení na úkor zaměstnavatele nebo zaměstnavatel na úkor zaměstnance, musí je vydat. Podle ustanovení § 243 odst.2 zák. práce je bezdůvodným obohacením prospěch získaný plněním bez právního důvodu nebo plněním z neplatného právního úkonu.

Institut bezdůvodného obohacení podle ustanovení § 243 zák. práce má subsidiární povahu. Znamená to mimo jiné, že právní vztah může být podle tohoto ustanovení posouzen, jen jestliže nárok nevyplývá z jiného zákonného ustanovení. Nárok z odpovědnosti za bezdůvodné obohacení (samozřejmě jen tehdy, jsou-li splněny předpoklady pro vznik této odpovědnosti) může být opodstatněn toliko tehdy, jestliže povinnost vydat přijaté plnění neupravuje jiný právní titul, tj. v případě, že pomocí ustanovení upravujících jednotlivé právní vztahy nelze dosáhnout odčerpání zaměstnancem (zaměstnavatelem) získaného prospěchu (bezdůvodného obohacení). Z důvodu bezdůvodného obohacení přitom nelze přiznat nárok, který vyplývá z ustanovení upravující jednotlivé právní vztahy a který nebylo možné úspěšně uplatnit (například proto, že je nárok prekludován nebo promlčen).

Majetková újma, kterou lze vyjádřit v penězích, je předpokladem jak pro vznik nároku z bezdůvodného obohacení, tak i nároku z odpovědnosti za škodu. Ze subsidiarity institutu bezdůvodného obohacení však vyplývá, že podle ustanovení § 243 zák. práce může být nárok posouzen jen tehdy, nejsou-li dány předpoklady pro odpovědnost za škodu. Jestliže majetková újma byla způsobena porušením povinnosti při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, je třeba nárok posoudit podle ustanovení o odpovědnosti za škodu.

V projednávané věci žalobce - jak vyplývá ze žaloby a z jeho dalších podání, která učinil v řízení před soudy - tvrdil, že mu vznikla majetková újma, neboť vyplatil žalovanému odměny v celkové výši 286.584,- Kč, aniž by na ně měl žalovaný nárok, a že k této majetkové újmě došlo proto, že žalovaný jako ředitel žalobce rozhodl o výplatě těchto odměn v rozporu s platnými mzdovými předpisy. Pro

právní posouzení věci tedy nebylo rozhodující, že se žalovaný měl (podle tvrzení žalobce) bezdůvodně obohatit přijetím neprávem vyplacených částek. S ohledem na subsidiaritu institutu bezdůvodného obohacení zde bylo především významné to, že žalovaný rozhodnutími o přiznání a vyplacení odměn, která měla být (podle tvrzení žalobce) vydána v rozporu s platnými mzdovými předpisy, měl jako ředitel žalobce porušit své povinnosti při plnění pracovních úkolů a že v důsledku toho měly žalobci vzniknout náklady, které by jinak (nebyť těchto rozhodnutí žalovaného) nevynaložil. Protože příčinou majetkové újmy, která měla žalobci vzniknout vynaložením těchto nákladů (vyplacením odměn v celkové výši 286.584,- Kč), mělo být porušení povinností žalovaného vyplývajících z pracovního poměru, bylo potřebné nárok žalobce po právní stránce správně posoudit jako nárok z odpovědnosti za škodu; protože se nejedná o žádný z případů zvláštní odpovědnosti za škodu, může žalovaný za škodu odpovídat při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 172 zák. práce.

Odvolací soud - jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku - nárok žalobce posoudil jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení a dospěl k závěru, že žalobce nemá právo na požadované plnění, neboť žalovaný nevěděl a ani nemusel z okolností předpokládat, že mu odměny v celkové výši 286.584,- Kč byly vyplaceny neoprávněně, a případnou neplatnost právního úkonu nezpůsobil sám. Z výše uvedeného je zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Veden nesprávným právním názorem se odvolací soud nezabýval věcí z pohledu, zda žalobce nemá na požadované plnění nárok z důvodu odpovědnosti žalovaného za škodu podle ustanovení § 172 zák. práce.

Protože rozsudek odvolacího soudu není správný, Nejvyšší soud České republiky jej zrušil (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem o.s.ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí (s výjimkou výroku o zamítnutí žaloby, který nebyl odvoláním dotčen a samostatně nabyl právní moci) a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Mzda](#)
- [Zkušební doba](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděлку \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní poměr \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)